

Op reis met een dode monnik

Monnikenwerk

Marianne Notschaele-den Boer krijgt van een goede vriend een ietwat kitscherig icoontje uit een klooster in Bulgarije. Leuk, niets bijzonders. Totdat ze opeens op pijn gelijkende capuchons begint te dragen en ze opvallend vaak met cliënten in aanraking komt die last hebben van aangehechte energie van overleden personen. In de Drunense Duinen volgt uiteindelijk de confrontatie... **TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER**

Op een dag kreeg ik een cadeautje van een goede vriend. Hij was net teruggekomen van een zakenreis uit Oost-Europa en bracht 'iets leuks' voor me mee. Een klein, plat stukje hout van vier bij vijf centimeter met een gekleurd plakplaatje er op, voorstellende de heilige Maagd Maria, met aureool, en kindje Jezus op schoot. "Hier, voor jou", zei hij. "Dit icoontje heb ik gekregen toen ik op reis was. Het is speciaal gewijd door een priester in een beroemd klooster in Bulgarije. Leek me echt iets voor jou. Jij volgt toch een cursus iconen schilderen?" Ik had pas vier schilderlessen – iconen maken zoals monniken dat vroeger deden – achter de rug; een aangename bezigheid voor donkere winteravonden. Op een rustig tempo heiligen schilderen met tempera (poederverfpigment vermengd met eidooier, water en azijn), op een gladgeschuurd stuk eikenhout. De aartsengel die ik zorgvuldig napseelde, was volgens goed gebruik een kopie van een kopie van een oud schilderwerk dat een Grieks-orthodoxe monnik ooit gemaakt had. 'Mijn' engel-in-wording zag er beslist fraaier uit dan dit kitscherig aandoend icoontje. Toch had dit nepperige dingetje iets aantrekkelijks, al wist ik niet goed wat. Ik

▲ Marianne Notschaele-den Boer met het icoontje

bedankte mijn vriend, vond het aardig dat hij aan mij had gedacht, en zette het souvenir op een boekenplank in mijn praktijkruimte. Na verloop van tijd vergat ik dat het daar stond.

ENERGIEUITWISSELING & DOLENDE ENTITEITEN

In de periode die volgde werkte ik niet alleen met cliënten en hun trauma's uit vorige levens, maar ook ineens opvallend vaak met cliënten die in hun dagelijks leven last hadden van aan-

gehechte energie van overleden personen (entiteiten). Op zich niets bijzonders, ieder mens komt in aanraking met energie van anderen, of dat nou energie betreft van levende personen of zielsenergie van mensen die al overleden zijn. Energieuitwisseling is geen statisch gebeuren en ons energieveld/aura, dat zich in en rondom ons lichaam bevindt, is voortdurend in beweging. Op bewust én onbewust niveau maken we de ene keer contact met prettige energieën om ons heen en voelen we ons daarna energiek en positief 'opgeladen', een andere keer zijn energiecontacten minder aangenaam en worden we er lichamelijk moe van. Dit hangt onder andere samen met hoe goed we gegrond zijn en hoe stevig ons eigen energieveld is. Soms kan een aura zwakke plekken of gaten vertonen (het zogenaamde gatenkaas- of vergietmodel) door trauma's die we in het verleden opliepen, of door veelvuldig alcohol- of drugsgebruik. Het is niet voor niets dat we bij therapie en spirituele groei spreken over 'heel worden'. Des te minder gaten in ons energieveld, des te eenvoudiger we ongewenste energie van levende personen, maar ook van energievormen als dolende entiteiten, auralifters en obsessoren van ons vandaan kunnen houden. Niet alleen zwakke plekken in een aura, maar ook een open type energieveld, kenmerkend voor paranormaal gevoelige en/of

hoogsensitieve personen, oefenen een grote aantrekkingskracht uit op entiteiten die de weg zijn kwijtgeraakt. Als iemand sterft, verlaat zijn of haar zielsenergie het dode lichaam. Normaal gesproken is het de bedoeling dat een ziel een tijdje 'uitrust' en daarna weer plaatsneemt in een nieuw lichaam (reïncarnatie). Er kunnen echter vele redenen zijn waarom een ziel ergens blijft 'hangen' of 'de weg kwijtraakt'. Een open aura van een persoon is voor dwalende zielsenergieën zoiets als een open invitatie. Alsof ze zwevend in de mist bordjes tegenkomen waarop staat 'hier moet je zijn, hier kun je er in, hier begrijpen ze je'. In de meeste gevallen hebben zulke rondwapperende zielsenergieën/entiteiten geen kwaad in de zin. Slechts een klein percentage zorgt voor problemen, de hardnekkige auralifters of kwaadwillende obsessoren.

'Ik ontdekte dat ik in een ver verleden als mid-deleeuwse monnik geen beste beurt had gemaakt'

De meeste dolende entiteiten zijn gewoon de weg kwijt richting hun volgende incarnatie, daarom voelen ze zich op hun gemak bij objecten, plaatsen of levende personen waarmee ze een overeenkomstige energietrilling hebben. Soort zoekt soort. IJle zielsenergie zoekt als vanzelf mensen op met soortgelijke energievelden.

VERVELENDE MONNIK IN EEN VORIG LEVEN

Ik had, ondanks de 'spiegel' die cliënten me voorhielden daar waar het ineens veelvuldig werken met entiteiten betrof, niet direct in de gaten dat het gekregen icoontje van een extra energie-gast was voorzien. En dat, terwijl ik heus wel wist en weet dat er aan antieke of speciale objecten energie kan kleven. Pas toen een van mijn cliënten een opmerking maakte over mijn kleding, dacht ik 'er zal toch geen dode monnik in mijn buurt rondhangen?' Ik droeg namelijk sinds het icoontje in mijn bezit was gekomen nieuwe leuke vestjes in modieuze kleuren. Speciaal gekocht omdat ze zo'n geinig capuchonnetje achterop

hadden, een 'monnikenkap', zoals ik zelf grappend zei. Misschien werd het tijd dat ik ging uitzoeken wat ik met het onderwerp monniken had. Dankzij een geleide visualisatie 'terug naar een vorig leven', ontdekte ik dat ik in een ver verleden als middeleeuwse monnik geen beste beurt had gemaakt (*). Ik haalde herinneringen op aan een leven waarin ik verslaafd was geraakt aan de drank én ontzettend jaloers was op een novice die prachtige miniatures schilderde. Op onbeschofte wijze werkte ik haar het klooster uit waarin wij destijds verbleven. Typisch zo'n vorig leven dat emotioneel gezien bij mij schuldgevoel-sporen naliet; en daarmee een zwak plekje in mijn energieveld creëerde, daar waar het 't onderwerp monniken betrof.

CAPUCHON

En inderdaad, ik had óók een dode monnik over de vloer. Beter gezegd, zielsenergie van een overleden kloostermonnik. De entiteit had zich gehecht aan het

door de priester in een Bulgaars klooster gewijde icoontje, dat bij mij terecht kwam. Veel last had ik niet van 'hem', behalve dat ik zin kreeg om pij-achtige kleding te dragen, de vestjes met capuchon. 'Hij' voelde zich op zijn gemak in mijn praktijkruimte bij het icoontje op de boekenplank, vond het gezellig als cliënten tijdens consulten over vorige levens in kloosters spraken, waardeerde het dat ik mijn eigen monnikenleven inmiddels had onderzocht en 'reisde' af toe met me mee naar de lessen iconen schilderen. Ik liet het maar even zo.

DODE, REIZENDE KAPUCIJN

Een maand later wandelde ik met vriendin R. door de Drunense Duinen, een uitgestrekt natuurgebied in Noord-Brabant. R. liet me een opgevouwen plattegrond zien, die ze had meegenomen. "Uit voorzorg" zei ze, "want ik heb geen zin om hier te verdwalen." Zo raakten we

'De werelden van
de levenden en
de doden lopen
in elkaar over'

aan de praat over dolende entiteiten en vorige levens. Zij vertelde over een vorig leven dat ze had gehad als vrome Esseen, ik vertelde over mijn leven als mislukte monnik in de Middeleeuwen. R. herinnerde zich nog een ander kloosterleven, een bestaan waarin ze als boerenjongen had gehoopt te mogen leren lezen en schrijven, eenmaal binnen de kloostermuren. Helaas, dat leven kwam de jongen niet verder dan keukenhulp. De boeken in de bibliotheek bleven voor hem achter slot en grendel. "Worteltjes schrappen en aardappelen schillen, dat was alles wat ik toen mocht doen. Lekker aards, dat wel", lachte ze. Pats! Ineens vanuit het niets, was 'hij' daar. We zagen en voelden hem allebei. Een vage gestalte, in grijsbruine pij met monnikenkap. We voelden hoe de lucht om ons heen zich samentrok tot een grote bubbel en verdichtte. "Jee, wat doet die monnik hier?", riep R. Tja, op dat moment dacht ik ook

(*) *Dat verhaal is gepubliceerd in het boekje 'Reïncarnatieverhalen. Lang zullen we leven', hoofdstuk 16 'Elkaar kennen uit een vorig leven'.*

© RHA Publishing,
reïncarnatietherapeut
Marianne Notschaele,
www.vorigelevens.nl

'wat doen we ermee' en zei tegen haar: "Zullen we hem samen naar het licht kletsen, hij moet toch verder." We besloten met de entiteit in gesprek te gaan, voor zover dat kan met rondzwevende zielsenergieën, en gebruikten een combinatie van telepathie, gedachten opvangen/overbrengen en af en toe hardop vragen stellen. We ontdekten dat 'hij' een kapucijner monnik was geweest die na zijn dood – een paar honderd jaar geleden – eerst in de buurt van zijn sterfplek als zielsenergie had rondgehangen en daarna verder zweefde van klooster naar klooster. Uiteindelijk vond hij een tijdelijk thuis bij Grieks-orthodoxe monniken in Bulgarije. Maar omdat daar het klooster leegliep en er steeds minder monniken waren, waagde hij een overstap. Hij hechtte zijn energie aan een door een priester gewijd icoontje. En zo belandde hij bij mij.

DE JUISTE PLEK

"Waar wil je naartoe?", vroeg ik. 'Een plek van licht en overzicht' zag hij niet zitten, hoe R. en ik hem daartoe ook probeerden over te halen. Na diverse pogingen van onze kant, klonk er opeens in mijn hoofd een mannenstem, licht en vrolijk van toon: "Ik zit hier goed. Hier blijf ik voorlopig." Floep, weg was alle monniken-energie. Vriendin en ik bleven verbaasd staan, op een mooie natuurplek, dat wel. De lucht om ons heen voelde weer normaal aan, geen dode monnik meer te beken. We liepen een stukje verder door de stuifduinen, richting openbaar bankje, en gingen zitten. "Jij hebt toch een plattegrond bij je van deze duinen. Waar zitten we eigenlijk?", vroeg ik. R. haalde de kaart tevoorschijn, vouwde 'm open en zocht met haar vinger op het papier. "Ah, hier ongeveer. Krijg nou wat. Kijk! Weet je wat hier met kleine, schuine lettertjes staat? Dat hier vroeger een klooster stond, een kapucijner klooster." We konden het amper geloven, maar het stond er echt. Wat een perfecte locatie om de zielsenergie van een dode kapucijner monnik die nog niet naar 'Het Licht' wilde, af te zetten...

Hierna heb ik 'hem' nooit meer gezien of gevoeld in mijn nabijheid. We hadden elkaar een korte periode nodig. 'Hij' voor de gezelligheid, ik om schuldgevoelens uit mijn eigen monnikenleven op te kunnen ruimen. Niets gebeurt voor niets. Dolende entiteiten zijn niet altijd eng, soms zijn ze zelfs grappig en nuttig. De werelden van de levenden en de doden lopen in elkaar over. Zielen, met of zonder lichaam, hebben elkaar nodig. We kunnen nog veel van elkaar leren. ■